

kammerteendri juures ennast teatada lastma, ja siis".....

„Oh, wali kammerteendri herra, ma olen ennast juba teatada lastnud.“

„Marrilane! Ei ei, see ei lähe mite nii pea, kui ja seda ehk arwad!“

Talupoeg sai peagi aru, et need herrad siin lossi peal kõik ühe waimu lapsed saawad olema. Ta hakkas temaga laupa tegema ja — asi läks toime. Aga siiski ei olnud kaa siin vähemaga läbi saada kui al ohwitseeriga, ehk ta küll ise kaa hea meelega ühe weerandi sest jaust enesele oleks tahtnud pidada.

Nüüd sai ta ometi luba wüürsti juure sisse astuda. Kot selgas, astus ta tuppä, aga põlwed wärisewad enesel.

„Kõige armulisem maa-walitseja herra,“ ütles ta kogeldates, mis peale ta ise põlwili wüürsti ete maha langes, „ma olen raskestes efsinud, aga andke mulle seda andeks! Üks nõrk, haiglane naene ja kuus weikest, poolnälginud ussikest, pool alasti; tõeste, kõige libedam häda on mind selle kurja töö peale meelitanud! Palun armu!“

Wüürst, kes üks wäga armulik mees ja rahwa sõber oli, oli selle iseenese pealekaebamise üle wäga liigutatud ja küsis nüüd lahkestes osawõtlikult tema häda, mis kurja tööd olla ta siis teinud. Talu-

poeg tunnistas kõik üles ja lisas veel senna juure: Ta olla wüürstile üht imetegu kotti sees kaasa toonud, et see läbi wüürsti käest enesele armu pärida.

See oli aga wäga wüürsti meele pärast; sest ta oli üks armulik mees ja tundis selle üle head meelt, kui tema alamad wõiswad õnnelikud olla.

Nüüd tahtis ta aga teada saada, mis imetegu wõis seal kotti sees siis warjul seista. Talupoeg rapputas etewaotlikult kotti tühjaks, ja wüürst pani wäga imeks, kuida üks kala kuiwa maa peal üht rebast wõis ärasurmata.

Wüürst kuulas osawõtlikult kaa talupoia enese kodust elu järke järele, ja talupoeg, kelle keel esite kartuse pärast n'agu kiini oli kõidetud, kogeldas mõned sõnad wabandamiseks, nüüd aga rõõm tema juhtumise üle wüürsti silmist peastis tema keele kõidiku jälle wallali, ta rääkis tõsiselt ja truuste kõik oma kurwa elu lugu otsani wälja. Tema tõsine nägu, ja tema tõeste kahatsew meele parandamine silma pisarates, näitas peagi wüürstile, et aga üksnes suur armastus omaste vastu, on teda sundinud seda paha tegu tegema. — Ta tundis seda ja tasus seda kaa omal wiisil jälle ära! —

Sõnalaujumata läks ta enese kirjutuse lina juure, wõtis sealt juhwaekast kümme tuld tükki, luges neid lord üle ja ütles siis: „Tule siia, jah wõta seda omale! — Ole edespidi auuwäärt mees, ja